

Gemeente van Christus,

Het allereerste dat boven kwam drijven bij onze schriftlezing was het beeld van een Japanse prent die ik een tijdje geleden zag: een klein vissersbootje op een meer in het donker van de nacht. Op de voorplecht had de visser een lantaren geplaatst. Vlak onder het wateroppervlak zag je een school vissen, afgekomen op het licht. En klaar om door die visser uit het water gehaald te worden. Een afbeelding vol symboliek, zoals ook de evangelielezing van vandaag in wezen zo'n prent is, boordevol symboliek.

In die symboliek ligt, zoals altijd het geval is in deze verhalen, de betekenis van het verhaal verborgen. Natuurlijk mag je dit roepingsverhaal van Petrus, Jakobus en Johannes letterlijk nemen. En je verbazen over die wonderbaarlijke visvangst! Maar je kunt je dan wel afvragen welke boodschap het verhaal in dat geval aan jou wil overdragen. Dat Jezus wist waar de vis zat? Dat Petrus en de anderen alsnog een ongelooflijk goede vangst hadden, omdat ze Jezus tegenkwamen? Of dat soort dingen belangrijk genoeg zijn om na 2000 jaar nog steeds te worden doorverteld, lijkt toch niet erg waarschijnlijk, nietwaar.

Zoals gezegd: dit verhaal wemelt van de symboliek. We halen er een paar elementen uit, vanochtend. Het speelt zich af op een veelzeggende plek: aan de oever van het meer, dat wil zeggen: op de grens van land en water. We zien hoe de mensen samenscholen rondom deze jonge rabbi uit Nazareth. Inderdaad: zoals vissen afkomen op het Licht.

Het zijn mensen zoals wij, je zou er zomaar tussen kunnen staan. Want het geldt voor ons allemaal dat ons leven zich altijd afspeelt op die smalle grens tussen land en water.

We zijn ons daar lang niet altijd van bewust. We kunnen tijden lang leven met het gevoel dat we vaste grond onder de voeten hebben. Als het je langere tijd op allerlei gebied voor de wind gaat. Als je dagen zich zorgeloos aaneenrijgen. Je zit in een heel positieve flow, zeggen we dan.

Maar daarin kan van de een op de andere dag verandering komen:

Je bedrijf gaat door die rottige Coronatoestand na bijna twee jaar alsnog over de kop. Hoe moet dat nu verder?

Je gaat onbezorgd naar bed en krijgt 's nachts een hersenbloeding. Ineens ziet je leven en dat van de mensen om je heen er totaal anders uit.

Je zit naar het Journaal te kijken en meestal heb je je er wel tegen gewapend, maar deze keer dringt de waanzin van wat je allemaal ziet in alle hevigheid tot je door. Je gaat volledig onderuit.

Je lichaam begint steeds dringender signalen te geven dat je veel te lang te veel van jezelf hebt gevraagd.

Het zijn maar een paar voorbeelden van hoe door één gebeurtenis, of een combinatie van gebeurtenissen de grond je volledig onder de voeten weggeslagen lijkt.

Je gaat onder in het water. Water, beeld van alles wat ons kan bedreigen. Van onze vergankelijkheid, kwetsbaarheid.

Bewust of onbewust hebben al die mensen die daar om Jezus samenscholen weet van dit water.

Wie erin terecht komt, wordt geconfronteerd met allerlei heftige vragen. Vragen die aan je hele bestaan raken.

Wat is als ik erop terugkijk nu de zin van alles waar ik altijd zo druk mee ben geweest? En hoe moet het nu verder met me?

Nog basaler: wat is überhaupt de zin van het leven. Van mijn leven? Als het allemaal zo kwetsbaar is.

En er vroeg of laat toch een einde aan komt.

Soms ben je bewust bezig met dit soort vragen. Meestal leven ze onder de oppervlakte van het dagelijks bestaan. Veilig weggestopt. Omdat je er zo onrustig van kunt worden. Angstig ook. En je krijgt er toch nooit antwoord op, toch?

Die mensen daar aan de oever van het meer van Gennesaret vermoeden inmiddels van wel. Ze vermoeden dat Jezus wel eens antwoord zou kunnen geven, of beter gezegd: zou kunnen zijn, precies op dit soort vragen.

Er kwamen een paar regels uit de eucharistieviering in het klooster in Zundert naar boven: "Heer, gij spreekt woorden van eeuwig leven. Tot wie zouden wij anders gaan?"

Deze jonge man uit Nazareth spreekt het woord van God op een tot dan toe ongekende manier.

Alsof er iets van het Goddelijke door hem heen naar jou toe straalt.

(van Joshu, een van de grootste Zenmeesters aller tijden, werd gezegd dat zijn lippen licht gaven, als hij sprak over de leer van Boeddha.)

Zoiets zal ook het geval zijn geweest bij Jezus. Als hij spreekt over God, over Gods liefde en trouw, is het alsof er licht van hem uitgaat. Alsof je vaste grond onder de voeten krijgt, door geen water weg te slaan.

En dat is toch in wezen ook waarom wij hier weer bij elkaar zijn gekomen. Om daar zo mogelijk iets van te ervaren:

Leg Heer, uw stille dauw van rust / op onze duisternis.

Neem van ons hart de vrees, de lust / en maak ons innerlijk bewust

hoe schoon Uw vrede is. (836:4)

Zoiets.....

Het kan realiteit worden als je net als Petrus doet wat Jezus tegen hem zegt. Petrus staat symbool voor ons allemaal, vanochtend, denk ik.

Visser van beroep; de ene dag vang je wat meer dan de andere. Soms zit het mee, soms tegen; zo is het leven.

Vannacht was het helemaal drie x niks. Niks gevangen. Daar staat ie dan, 's ochtends, naast zijn lege netten.

Lege netten: symbool voor de leegheid van het bestaan, ondanks al je geploeter. De zinloosheid, de vergeefsheid die je kan overvallen.

En dan ineens stapt Jezus bij hem aan boord. Kom, zegt hij, **vaar uit naar diep water en gooi je netten uit.**

Na aanvankelijk wat tegen te stribbelen, doet Petrus wat Jezus van hem vraagt: als u het zegt zal ik het doen. En als hij dan vervolgens het net uitzet zwemt er zó'n grote school vis in dat het net dreigt te scheuren. Dat "diepe water" zegt Eugen Drewerman in zijn uitleg van dit gebeuren, mag je zien als **een beeld voor je ziel.**

De oproep van Jezus aan Petrus en indirect ook aan jou - vaar uit naar diep water en gooi je netten uit - betekent dan zoveel als: kom tot jezelf. Keer in tot jezelf. Durf alles om je heen los te laten, alles waaraan je je vast hebt geklampt, waaraan je je zekerheid hebt ontleend, waarin je teleurgesteld bent, hier sta je dan, met lege lege netten aan oever van het meer, op die grens van land en water.....en wat gaat er nu door je heen. Durf je het aan om naar binnen te keren?Te zien wie jij in wezen bent.

Wat ontdekt Petrus, als hij zo in zichzelf keert?

Zijn eerste reactie lijkt wat vreemd op het eerste gezicht: ga maar weg heer, laat me maar alleen want ik ben een zondig mens.

Ach, dat zijn natuurlijk beladen woorden uit onze Christelijke traditie. Misschien horen we dat soort termen liever niet meer. Je zou het zo kunnen vertalen: ik zie nu dat ik mens ben met al mijn tekortkomingen, mijn schaduwkanten.

Ik zie mijn angsten, mijn kwetsbaarheid. Mijn verlangen naar bevestiging. En naar geborgenheid.

Ik zie ook mijn lichte kanten. Want die heb ik natuurlijk ook.

Ja,- ik vind altijd dat Willem Barnard het mooi in één zin samenvat in een van zijn liederen voor de veertig dagentijd: Een mens te zijn op aarde. Mens te zijn op aarde wil zeggen dat je geen engel bent, maar ook geen dier. Van allebei heb je wat, zou ik zeggen.

Het onroerende en troostrijke van ons verhaal van vanochtend vind ik dat op deze ontboezeming van Petrus geen veroordeling volgt. Integendeel, kun je wel zeggen: Wees maar niet bang voor wat je hebt gezien en ontdekt, zegt Jezus. Precies zó als je bent, aanvaard ik je. Want je bent meer dan alleen dat wat jij nu "zonde" noemt: je bent ook een kind van God. Dat is de grote ontdekking die je kunt doen, als je inkeert in jezelf.

Ik stuitte afgelopen week, op zoek naar iets totaal anders, ineens op een tekst van de heilige Theresa van Avila. "In jou" heet het. En daarin spreekt God jou als lezer direct aan. We besluiten er deze overdenking mee:

*En mocht je soms niet weten / waar je Mij zult vinden,
dwaal dan niet van hier naar ginds, / maar als je Mij wilt vinden,
moet je Mij zoeken in jezelf.*

*Want jij bent Mijn onderdak / jij bent Mijn thuis en plaats van rust,
en daarom klop Ik altijd bij jou aan / als Ik in jouw gedachten
de deur gesloten vind.*

*Buiten jezelf hoef je Mij niet te zoeken / want om Mij te vinden
zal het genoeg zijn Mij slechts te roepen;
Ik zal dan zonder talmen naar jou toe gaan,
En Mij moet je zoeken in jezelf. (Wijsheid uit de abdijen, p. 165)*

Ja, - het geldt voor ieder van ons: Jezus stapt in jouw bootje. En zegt: kom, vaar uit naar diep water.

En gooi je netten uit.

En het zou heel mooi zijn als je Mij daarna wilt helpen om ook anderen zo ver te krijgen.

Als ook jij "visser van mensen wilt worden".

Amen.